

VASADI PÉTER

*Tavaszi-nyári köszöntő**W. S.-nek*

*Hozzád képest ma már
bácsi vagyok, Sándor.
Belém szorult bár egy
kisfiú, puffog s vádol
időnként ezzel-azzal,
haragja elszáll, elfogy
a fogyatkozó nappal;
jól érzi magát bennem,
hát összefonódtunk ketten.
Te meg, Sándor, minthogy
sajnos elvégtelenültél
– tavasz vagy minden őszben,
nyárba berobbanó tél –,
mégis nagyapám lettél.*

*Bűvölöd most is, kevered
az időt, szót, helyszíneket,
te vörösbokban pácolt
túlélő Mesegyár, rimes
kolompolásra lépegetnek
bárány-mondataid,
s valami nagy narancs-*

*-fényből lassan ömölnek
alá kék domb tetejéről
szétválva, összeverődve.*

*... Örök nyaradban is
„izzik a galagonya
izzik a galagonya
ruhája”, vannak bizony
fák, patakok, ligetek
abban a tájban, s persze:
„A fákon piros láz van”,
s olykor a szép
„Lányok sírnak a házban.
Hol a szádról a festék?”
Angyalok nevetve keresték:
nocsak, hova lett? Sándorka,
ezt is valahogy te csináltad;
örök nevedet ámulva becézem.
Ott az a füstök ide-odaringó,
égi-földi fiúk száján,
oda rebbent!, súgod ide.
Nem tévednek az égben.*

Weöres Sándor, 1983. június 7., Moldován Domokos felvétele (PIM Művészeti és Relikviatár)